διῶν ἀπὸ μένα.

Τὰ νύχια του, μακρυὰ δυὸ δάχτυλα, εἶχαν γαντζωθῆ στὶς ρίζες τοῦ δέντρου καὶ τὸ ἕνα ἀπ' τὰ πόδια του ἦταν ἐντελῶς ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Διέκρινα καθαρὰ μέσ' στὸ ποτάμι τὶς περιφέρειες τοῦ σώματός του κ' εἶμαι βέβαιος, παρ' ὅλη τὴν ταραχὴ ποὺ μοῦ θόλωνε τὴν ὅρασι, ὅτι εἶχε μάκρος τούλάχιστον εἴκοσι ποδιῶν.

Μὰ αὐτὸ ποὺ μοῦ πάγωσε τὸ αἷμα, ἦταν προπάντων ἡ ἔκφρασις τῶν ματιῶν του, ὅταν μὲ εἶδε, μιὰ ἔκφρασις κρύα σὰν λεπίδα μαχαιριοῦ. Ποτέ μου δὲν ἔνοιωσα στὴ ζωή μου τέτοιο τρόμο.

Ἀθόρυβα τὸ τέρας προχωροῦσε τώρα γιὰ νὰ μὲ φτάση. Ἀμέσως ἐγὼ ἄρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὸ δέντρο ποὺ ἦταν σωριασμένο κάτω, στὴν ἀρχὴ τῆς γλώσσας τῆς ἄμμου. Κατέβαλλα ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, γιατὶ τὰ πόδια μου κολλοῦσαν στὴν ὑγρὴ καὶ μαλακὴ ἄμμο.

Μὰ κι' ὁ κροκόδειλος μὲ κατεδίωκε μὲ τὸ κεφάλι του καὶ τὴ ράχι του ἔξω ἀπὸ τὸ νερό, ὅπου τὸ τεράστιο μουσοῦδι του σχημάτιζε αὐλάκι, σὰν τὴν πρύμνη μιᾶς βενζινακάτου.

Στὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐγὼ διέσχιζα μόλις καὶ μετὰ βίας ἕνα μέτρο, αὐτὸς ἔκανε τρία. Ἔτσι μὲ προσπέρασε καὶ τότε ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη στην ἄμμο. Ὅταν βγῆκε ἔξω κι' ἀνώρθώθηκε στὰ στριφτὰ πόδια του, ἁπλώνοντας τὸ τεράστιο κεφάλι του μπροστά, ὁ χῶρος ποὺ ἁπλωνόταν ἐλεύθερος μπροστά μου δὲν ἦταν οὔτε δυὸ πόδια.

Τὸν θεώρησα ἀνεπαρκῆ καὶ γιὰ νὰ ξεφύγω, ξαναγύρισα τρέχοντας στὴν ἄκρη τῆς ἀμμουδιᾶς. Ἐκεῖ προσπάθησα νὰ σκαρφαλώσω στὸ δέντρο, μὰ ὁ κορμός του ἦταν λεῖος καὶ γλυστερὸς καὶ ξανάπεσα ἀμέσως κάτω.

Ἐξαντλημένος, λαχανιασμένος, γύρισα τὸ κεφάλι μου περιμένοντας νὰ δῶ τὸν κροκόδειλο νὰ μ' ἔχη πάρει ξοπίσω καὶ νὰ ὁρμᾶ ἐναντίον μου. Μὰ, πρὸς μεγάλη μου ἀνακούφισι, εἶδα πὼς εἶχε ξαναπέσει στὸ νερὸ καὶ κολυμποῦσε τώρα πρὸς τὸ μέρος τῆς ὄχθης, για νὰ μοῦ κόψη τὴν ὑποχώρησι.

Αὐτὸ ἦταν ἕνα μεγάλο λάθος ἐκ μέρους του, στὸ ὁποῖο χρωστάω τὴ ζωή μου.

Ἔτρεξα πάλι πρὸς τὸ γκρεμισμένο δέντρο, μὰ καὶ πάλι ὁ κροκόδειλος μοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο. Ξαναγύρισα βιαστικὰ στὴν ἄκρη τῆς γλώσσας τῆς ἄμμου. Μὰ κι' ἐκεῖνος μ' ἔφτασε ἐκεῖ κολυμπώντας κι' ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη γιὰ νὰ βγῆ ἔξω.

Φαίνεται πὼς εἶχα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μεγάλη δύναμι ἐνεργητικότητος, γιατὶ, μολονότι ἐπανέλαβα πολλὲς φορὲς αὐτὴ τὴν μανούβρα, δὲν εἶχα ἀποκάμει ἀκόμη καὶ διατηροῦσα τὴν ἐλπίδα νὰ σωθῶ.

Σὲ κάποια στιγμὴ, σταθήκαμε κ' οἱ δυό: Ὁ κροκόδειλος μὲ τὸ μισὸ κορμί του ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ, κυττάζοντάς με μ' ἕνα βλέμμα γεμᾶτο τρομερὴ ἀπειλὴ κι' ἐγὼ, μουσκεμένος στὸν ἱδρῶτα, λαχανιασμένος, ἀναρωτώμενος μὲ ἀγωνία τί θὰ ἔκανε. Ἔπειτα τὸ γυνῆγι ξαναρχισε. Τὸ ἕρπετὸ ἄρχισε νὰ κολυμπάη πιὸ γρήγορα κι' ἐγὼ ποδοπατοῦσα ἀπελπισμένα στὴν ὑγρὴ ἄμμο.

Καταλάβαινα ὅτι ἡ μόνη μου ἐλπίδα νὰ σωθῶ ἦταν νὰ μπορέσω νὰ τὸν προσπεράσω πρὶν προφτάση να προχωρήση ἀρκετὰ ἀπάνω στὴν ἄμμο, ὥστε νὰ μπορέση νὰ μ' ἁρπάξη στὸ πέρασμα.

Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ τὸν τραβήξω ὅσο μποροῦσα πιὸ κοντὰ στὴν ἄκρη τῆς γλωσσας τῆς ἄμμου γιὰ νὰ μπορέσω ἔτσι νὰ κερδίσω καιρὸ καὶ νὰ φτάσω πρὶν ἀπ' αὐτὸν στὸ δέντρο ποὺ ἦταν σωριασμένο κάτω.

Τὰ κατάφερα ἀρκετὰ καλά. Περίμενα νὰ μισοβγῆ ἀπὸ τὸ νερὸ, ἔτσι ποὺ τὸ κεφάλι του ἀπεῖχε δυὸ πόδια ἀπὸ μένα. Τότε ἄρχισα νὰ τρέχω.

Μὲ κυνήγησε καὶ κατάφερε νὰ μὲ προσπεράση, μὰ τόσο λίγο, ὥστε ἀποφάσισα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου. Τὴ στιγμὴ ποὺ σκαρφάλωνε στὴν ἄμμο, ὥρμησα μπροστὰ, ξεφεύγοντας παρὰ τρίχα ἀπ' τὶς μασέλες του.

Σκαρφάλωσα τότε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ ἦταν πεσμένο κάτω, συγκεντρώνοντας ὅλη τὴν ἐνεργητικότητά μου γιὰ νὰ μεγαλώσω τὴν ταχύτητα τῶν κινήσεών μου. Κισσοὶ τυλιγόντουσαν γύρω μου, κλαδιὰ μοῦ μαστίγωναν τὸ πρόσωπο κ' ἡ μπότες μου γλυστροῦσαν.

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ δῶ ὅτι ὁ κροκόδειλος ποὺ εἶχε βγῆ πειὰ ὅλος ἀπάνω στὴν ἄμμο μὲ κυνηγοῦσε μὲ ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Τέλος βρέθηκα ἐν ἀσφαλεια. Ἔπεσα τότε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κορμοῦ τοῦ δέντρου, μὲ τὰ μοῦτρα καταγῆς, ἐξαντλημένος κυριολεκτικά. Σὲ λίγο ὡστόσο ἀνέκτησα τὴν ψυχραιμία μου. Ἄρπαξα τὸ τουφέκι μου καὶ ξανασκαρφάλωσα στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου. Ὁ κροκόδειλος εἶχε ξαναβουτήξει στὸ νερὸ, ἔχοντας μόνο ἔξω τὸ κεφάλι του.

Τὸ σημάδεψα ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια καὶ, μολονότι τὸ χέρι μου ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχὴ, ἡ σφαῖρα μου τὸν πέτυχε, γιατὶ βούλιαξε ἀμέσως σὰν πέτρα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα τὸν ξαναεῖδα, ψόφιο πειὰ, στὴν ἐπιφάνεια, νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τί μελετοῦσε ὁ Βασιλεύς. Τὸ Κιλκὶς καὶ ὁ Βουλγαροκτόνος. Ἡ τανάλια. Τὸ ξάφνιασμα τοῦ Ζακυνθινοῦ. Μέσα στὴ χειμωνιάτικη παγωνιά. Μιὰ ὡραία ἀπάντησις τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α' κτλ. κτλ.

Ὀλίγους μῆνες πρὶν ἐκραγῆ ὁ ἑλληνοβουλγαρικὸς πόλεμος, ὁ μακαρίτης Σπυρίδων Λάμπρος, ὁ γνωστὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἱστορικὸς, ζήτησε μιὰ μέρα ἀκρόασι ἀπ' τὸν Βασιλέα. Μόλις μπῆκε στὸ βασιλικὸ γραφεῖο, εἶδε τὸν Βασιλέα νᾶνε σκυμμένος ἀπάνω σὲ κάτι γεωγραφικοὺς χάρτες καὶ νὰ τοὺς ἐξετάζη μὲ προσοχή.

— Τί μελετᾶτε αὐτοῦ, Μεγαλειότατε; τὸν ἐρώτησε ὁ Λάμπρος.

— Ὁρίστε, ἀπάντησε ὁ Βασιλεὺς, δείχνοντάς του στὸ χάρτη τῆς Μακεδονίας τὸ σημεῖο, ὅπου ἔγινε ἄλλοτε ἡ ἱστορικὴ τριήμερος μάχη, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκυριεύθη τὸ Κιλκίς. Ἀπὸ τὰ ἴδια αὐτὰ μέρη πέρασε ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος καὶ ἀπέκλεισε τοὺς ἐχθρούς του. Κυττάζω κι' ἐγὼ λοιπὸν πῶς θὰ μπορέσω νὰ σφίξω μὲ τανάλια τοὺς Βουλγάρους!...

* * *

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912, στὸ Σαραντάπορο κάποιος στρατιώτης Ζακυνθινός, βγαίνοντας ἀπὸ τ' ἀντίσκηνό του ἕνα παγερὸ πρωῒ τοῦ χειμῶνα, εἶδε πιὸ πέρα κάποιον ἄγνωστο ποὺ φοροῦσε μονάχα τὴ φανέλλα του καὶ νιβόταν μὲ κρύο νερό. Ὁ Ζακυνθινὸς μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ φώναξε κατάπληκτος στοὺς συναδέλφους του:

— Γ' εἶνε τοῦτος, τζόγιε μου!... Τὸν βλέπω καὶ τουρτουρίζω!...

— Σκασμὸς μωρὲ μὴ σ' ἀκούση! Εἶν' ὁ Διάδοχος!... τοῦ φώναξαν οἱ ἄλλοι φαντάροι.

Κ' ἦταν πράγματι ὁ τότε Διάδοχος καὶ κατόπιν Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

* * *

Ὡραῖο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ εἶπε στὰ 1912 ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος στὴ Θεσσαλονίκη εἰς τὸν τότε Διάδοχον καὶ σήμερον Βασιλέα τῆς Βουλγαρίας, Βόριν.

Ὅταν ὁ Βόρις πῆγε στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Γεώργιος τοῦ παρέθεσε γεῦμα. Ἀπάνω στὸ τραπέζι ὁ Γεώργιος τοῦ εἶπε:

— Πολὺ ὡραία πόλις ἡ Θεσσαλονίκη καὶ ἐνδιαφέρουσα.

— Μάλιστα, πολὺ ὡραία, ἐπανέλαβεν ὁ Βόρις.

— Σκέπτομαι νὰ κάμω ἀνάκτορο ἐδῶ καὶ νὰ ἔρχωμαι νὰ μένω ἀρκετὸν καιρό.

— Καὶ ὁ πατήρ μου Φερδινάνδος σκέπτεται νὰ ἀνεγείρη ἀνάκτορο στὴ Θεσσαλονίκη, ἀπάντησε ὁ Βόρις πονηρὰ, ὑπονοῶν συγκατοχὴν τῆς πόλεως ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, τοῦ ἀπάντησε τότε ἐξυπνότατα ὁ Γεώργιος. Θὰ ἀνεγείρω τόσο μεγάλο ἀνάκτορο ἐδῶ, ὥστε νὰ χωράη καὶ τὸν πατέρα σας τὸν Φερδινάνδο, ὅταν ἔρχεται γιὰ νὰ τὸν φιλοξενῶ!...

Κόκκαλο ὁ Βόρις.